

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กฤษณะ นาคประสงค์. การสื่อสารการเมืองของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาวาทวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- กาญจนา แก้วเทพ. การวิเคราะห์สื่อ: แนวคิดและเทคนิค. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : เอดิชั่น
เพรส โปรดักส์, 2542.
- เกษศฉายน์, แบลมเบอร์. นักประวัติศาสตร์เล่าเรื่อง คริสต์ศาสนา. แปลโดย ชัยณรงค์ สมิงชัยโรจน์.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์คณะพระมหาไถ่, 2006.
- แกรสมิค, จอห์น ดี. มาระโก. แปลโดย ปฎิมา (คงสีขาติ) เอื้อศรี. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ที่รินนัส
, 1998
- ชะธินยา หล้าสุวรรณ. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ภาวะผู้นำบารมีของหัวหน้าหอผู้ป่วย
ความก้าวหน้าในอาชีพ กับความจงรักภักดีต่อองค์การของพยาบาลประจำการ
โรงพยาบาลชุมชน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการพยาบาล
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- .เคอส์ไลน์, จอย. ชีวิตพระเยซู' 1. แปลโดย วรรณภา ชานวิทิตกุล. ชุดคู่มือศึกษาพระคัมภีร์.
กรุงเทพมหานคร : คริสเตียนศึกษาแบ็บติสต์, 1993.
- จันทร์ทิพย์ ปาละนันท์. ความสามารถทางการสื่อสารของผู้นำชุมชน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์พัฒนการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2545.
- เซลีนาส, อังเดร. (บาทหลวง). รำพึงและเข้าใจพระวรสารนักบุญยอห์น. (บทเทศน์). แปลโดย
คณะเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร. ม.ป.ท., 2004.
- ณัฐพงศ์ แดงสวาท. การพัฒนาบุคลิกภาพและอารมณ์ตามพระคัมภีร์. สารนิพนธ์ปริญญาบัณฑิต
สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม, 2546.
- นิภา เมืองรัตน์. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการสื่อสารและความทันสมัย ความเชื่อ ความ
ศรัทธา และการปฏิบัติศาสนกิจของคริสตชนิกชนคาทอลิก. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์พัฒนการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2541.
- บอยซ์, เจมส์ มอนท์กัมมะรี. อุปมาของพระเยซู. แปลโดย สิทธยา คุณาเสนห์. กรุงเทพมหานคร :
ศูนย์ที่รินนัส, 2005.

- บาร์เบียร์, ลูอิส. มัทธิว วิเคราะห์พระธรรมมัทธิว. แปลโดย ปฎิมา (คงสีบชาติ) เอื้อศรี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ที่ร่มไม้, 2004.
- เบนแวร์, พอล. สำรวจพระคัมภีร์ใหม่. แปลโดย มณฑาทิพย์ วัฒนวงศ์ และ วัลลภา อรุโรทยานนท์. กรุงเทพมหานคร : คริสเตียนศึกษาแบ็บติสต์, 1994.
- ไบร์เนอร์, บ็อบ. การบริหารงานสโตร์พระเยซู : ภูมิปัญญาในอดีตสำหรับธุรกิจสมัยใหม่. แปลโดย สมใจ รักษาศรี. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : ไยใหม่, 2549.
- บ.สันติสุข. (ผู้แปลและเรียบเรียง). พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ. กรุงเทพมหานคร : คณะชาเลเซียน, 2005.
- ปรมะ สตะเวทิน. หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์, 2546.
- ปรีดา อัครจันทโชติ. อาจารย์ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บรรยาย, 23 กันยายน 2549.
- โปรดปราน ธรรมสอน. การศึกษาเปรียบเทียบระบบสรรพนามในงานแปลพระคัมภีร์ไบเบิล ฉบับ 1971 และฉบับอ่านง่าย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปลและการล่าม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- พรโสมิต จงมีสุข. เครือข่ายและกระบวนการสื่อสารในการรณรงค์เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของชมรมหัวใจไร้สาร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์ พัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ. ศาสนาสากล. เล่มที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สร้างสรรค์คัมภีร์, 2546.
- พັນนี เขยจรรยา, เมตตา วิวัฒนานุกูล, และถิรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์. แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ข้าวฟ่าง, 2541.
- เฟอร์กูสัน, จอร์จ. เครื่องหมายและสัญลักษณ์ในคริสต์ศิลป์. ฉบับปรับปรุงแก้ไข. แปลและเรียบเรียงโดย กุลวดี มกราภิรมย์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, สาขาวิชานิเทศศาสตร์. เอกสารการสอนชุดวิชาทฤษฎีและปฏิบัติการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7. เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2547.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, สาขาวิชานิเทศศาสตร์. เอกสารการสอนชุดวิชาทฤษฎีและปฏิบัติการสื่อสาร หน่วยที่ 8-15. เล่ม 2. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2547.

- มาร์ติน, ยอห์น เอ. (ลูกา) และบลัม, เอ็ดวิน เอ. (ยอห์น). ลูกา, ยอห์น. แปลโดย ปฎิมา (คงสีบชาติ) เอื้อศรี. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ที่รินันต์, 1998.
- เมตตา วิวัฒนานุกูล. รองศาสตราจารย์ภาควิชาวิทยาศาสตร์และสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บรรยาย, 19 กรกฎาคม 2549.
- แมกดาว, จอช. พระเยซู ผู้ทรงเป็นยิ่งกว่ามนุษย์. แปลโดย ปิยนุตร เต็มยิ่งยง. กรุงเทพมหานคร : คริสเตียนศึกษา แบริติสต์, 2541.
- ยุบล เบญจรงค์กิจ. การวิเคราะห์ผู้รับสาร. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2534.
- รังสรรค์ ประเสริฐศรี. ภาวะผู้นำ. กรุงเทพมหานคร : ธนัชการพิมพ์, 2544.
- รัศมี ลักษณะวารรณพร. ภาวะผู้นำกับความสำเร็จขององค์กร. วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน. 10.3 (กันยายน-ธันวาคม 2547) : 166-181.
- รุ่งนภา มุกดาอนันต์. กลยุทธ์การสื่อสารของกลุ่มปราชญ์ชาวบ้านเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- ลุด, คอลลา. (บาทหลวง). เรื่องน่าฟังของพระเยซูเจ้าชาวนาซาเร็ธ. ปอล ตราบู๊กกี (บาทหลวง), บรรณาธิการ. แปลโดย เรื่อง อามรณรัตน์ และอาคาธา จิตอุทศน์ (ซิสเตอร์). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนดอนบอสโก กรุงเทพฯ, 2000.
- วิทยา คูวิรัตน์. (บาทหลวง). คุณลักษณะผู้นำของพระเยซูคริสต์เจ้า. วารสารแสงธรรมปริทัศน์. 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2545) : 20-28.
- ศิรินันต์ ลิ้มปณชัยพรกุล และปาริชาติ สถาปิตานนท์. กระบวนการสื่อสารในการแปรรูปโรงพยาบาลบ้านแพ้ว. วารสารนิเทศศาสตร์. 21,3 (กรกฎาคม – กันยายน 2545) : 76-92.
- สตอทท์, จอห์น. พระคริสต์ ไม่มีใครเหมือนพระองค์. แปลโดย มารินี เกียรติบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ที่รินันต์, 2005.
- สนธยา ทองอ่อน. พระคริสต์เจ้าความจริงสากล. สารนิพนธ์ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา และศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม, 2545
- สมชัย พิทยาพงศ์พร. (บาทหลวง). การอบรมศิษย์ของพระเยซูเจ้า ตามพระวรสารนักบุญลูกา และหนังสือกิจการอัครสาวก วารสารแสงธรรมปริทัศน์. 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2545) : 29-43.

- สมาคมพระคริสตธรรมไทย. พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับ 1971. กรุงเทพมหานคร : สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2546.
- สายธาร เทวอักษร. บทบาททางการสื่อสารของผู้นำความคิดที่มีต่อการส่งเสริมวัฒนธรรมไทยใน
ลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์
พัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย. ปฏิทินคาทอลิก 2549. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อัสสัมชัญ,
2548.
- สไตน์, โรเบิร์ต เอช. พระเยซู พระเมสสิยาห์. แปลโดย ธนาภรณ์ ธรรมสุจริตกุล. กรุงเทพมหานคร
: ศูนย์ที่รันนัส, 2005.
- เสรี พงศ์พิศ. ศาสนาคริสต์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อัสสัมชัญ, 2545.
- เสกสิฐ เล่ากิจเจริญ. "ท่านละ คิดว่าเรา (พระเยซูเจ้า) เป็นใคร?". สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์
สาขาวิชาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม, 2542.
- สุวดี พันธุ์พานิช. การสื่อสารในวังหลวง กรุงรัตนโกสินทร์ของพระราชชายาเจ้าดารารัศมี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาเทววิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2546.
- อัลเบิร์ต ไนลัน. พระเยซูก่อนคริสตศาสนา. แปลโดย คุณพ่อศิริชัย เล้ากอบกุล. กรุงเทพมหานคร
: สำนักพิมพ์คณะพระมหาไถ่, 2545.
- โอภาส ฉัตรบรรยงศ์. พระเยซูเจ้า นักสื่อสารมวลชนผู้ยิ่งใหญ่. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์
สาขาวิชาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม, 2536.
- อรรวรรณ ปิลาสนโหวาท. การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- อรรวรรณ ปิลาสนโหวาท. หลักและปรัชญาของวาทวิทยา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- อเล็กซานเดอร์, เดวิท และแพท. คู่มือพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์. แปลโดย วาสนา อยู่กิม,
พญ. เออร์ซูลา โดเวนธอล และปฏิมา คงสืบชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร :
กนกบรรณสาร, 2005
- ฮิล, เอลตัน จี. พระเยซูคือใคร. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สถาบันศึกษาพระคัมภีร์ทาง
ไปรษณีย์นานาชาติ, 2004.

ภาษาอังกฤษ

- Barnes, Douglas F. Charisma and Religious Leadership: An Historical Analysis. Journal of the Scientific Study of Religion. 17,1 (Mar 1978) :1-18. [Online] available from <http://www.EBSCOhost.com>.
- Clark Donald. "Concepts of Leadership." [Online]. Available from <http://www.nwlink.com/~donclark/leader/leadcon.html>, 2005.
- Conger, Jay A. The Charisma leader: behind the mystique of exceptional leadership. San Francisco : Jossey Bass, 1989.
- Alberich, Emilio (SDB) and Vallabaraj, Jerome (SDB). Communication a faith that transform. Bangalore : Kristu Jyoti Publications, 2004.
- Infante, Rancer and Womack. Building Communication Theory. 4 edition. Illinois: Waveland Press, 2003.
- McLaughlin, John L. Parables of Jesus. Mumbai: St. Paul Press Training School, 2005.
- McLaughlin, John L. The questions of Jesus. Ottawa : St. Paul Press Training School, 2001.
- Nadler, David A. and Tushman, Michael L. "Beyond *the* Charismatic Leader." In Enduring insights for men and women of faith. San Francisco : Jossey-Bass, 2002.
- O'Sullivan, Tim et. Al. Key Concepts in Communication and Cultural Studies. London: Routledge, 1994.
- Prince, Derek. The power of proclamation. India : Derek Prince Ministries, 2002.
- Richardson, Robert J. and Thayer, Katharine S. The Charisma factor: how to develop your natural leadership ability. N.J. : Prentice Hall, 1993.
- Wikipedia. List of charismatic leaders as defined by Max Weber's classification of authority (in religions and new religious movements) [Online] available from <http://en.wikipedia.org>, 2006.
- Yukl, Gary. Leadership in Organizations. 4 edition. New Jersey : Prentice-Hall, 1998.

ภาคผนวก

การสื่อสารของพระเยซูกับผู้รับสารกลุ่มต่างๆ ในพระวรสาร

การสื่อสารของพระเยซูกับสาวก แบ่งเป็น

การสื่อสารของพระเยซูกับสาวกขณะประกอบภารกิจอยู่ท่ามกลางประชาชน

ได้แก่ มธ. 4: 18-22; มก. 1:16-20; ลก. 5:1-11, มธ. 9:9-13; มก. 2:13-17; ลก. 5:27-32, มธ. 10:1-4; มก. 3:13-19; ลก. 6:12-16, มธ. 5:1-28, ลก. 6: 17-49, มก. 13:1-23; มก. 1-20; ลก. 8: 4-15, มก. 4: 21-25; ลก. 8: 16-18, มธ. 11:20-24; ลก. 10:13-16, มธ. 6: 25-34; ลก. 12:22-31, มธ. 6: 19-21; ลก. 12:32-34, ลก. 12:35-40, มธ. 16: 1-4; มก. 8:11-13; ลก. 12: 54-56, ลก. 14: 25-33, ลก. 16:1-13, มธ. 24:23-28, 36-41; ลก. 17: 20-37, ลก. 18:1-8, 9-14, มธ. 19:16-30; มก. 10: 17-31; ลก. 18:18-30, มธ. 23:1-36; มก. 12:38-40; ลก. 20:45-47; ยน. 14:37-54, มก. 4:26-29, มธ. 15:10-20; มก. 7:14-23, ยน. 6:25-59, ลก. 6:17-19; มธ. 4: 23-25, ลก. 7:11-17, ลก. 8:1-3, มธ. 8: 23-27; มก. 4:35-41; ลก. 8:22-25, มธ. 14: 13-21; มก. 6:30-44; ลก. 9:10-17; ยน. 6:1-14, มธ. 17:14-21; มก. 9: 14-29; ลก. 9:37-43, มธ. 19:13-15; มก. 10:13-16; ลก. 18: 15-17, มธ. 21:1-11; มก. 11:1-11; ลก. 19:28-44; ยน. 12:12-19, มธ. 15:32-39; มก. 8:1-10, ยน. 9:1-12, ยน. 11:17-44

การสื่อสารของพระเยซูกับสาวกโดยเฉพาะ ทั้งสาวกกลุ่มใหญ่และสาวกเพียง

บางคน ได้แก่ มธ. 9:18-26; มก. 5:21-43; ลก. 8:40-56, มธ. 10: 5-15; มก. 6:7-13; ลก. 9:1-6, มธ. 16:13-19; มก. 8:27-29; ลก. 9:18-21, มธ. 16:20-28; มก. 8:30-9:1; ลก. 9:22-27, มธ. 17:1-8; มก. 9:2-8; ลก. 9:28-36, มธ. 18:1-5; มก. 9: 33-37; ลก. 9:46-48, มก. 9:38-40; 9: 49-50, ลก. 9:51-56, มธ. 8:19-22; ลก. 10:57-62, ลก. 10:1-12, ลก. 10:17-20, มธ. 11:25-27; 13: 16-17; ลก. 10: 21-25, ลก. 11:1-13, ลก. 12:1-3, มธ. 10:28-31; ลก. 12:4-7, มธ. 24: 45-51; ลก. 12:41-48, มธ. 10: 34-36; ลก. 13: 49-53, ลก. 17:7-10, มธ. 20:17-19; มก. 10:32-34; ลก. 18:21-34, มธ. 24:1-2; มก. 13:1-2; ลก. 21:5-6, มธ. 24:3-14; มก. 13:3-13; ลก. 21: 7-19, มธ. 24: 15-21; มก. 13: 14-23; ลก. 21: 20-24, มธ. 24: 29-31; มก. 13: 24-27; ลก. 21: 25-28, มธ. 24:32-35; มก. 13:28-31; ลก. 21: 29-33, ลก. 21:34-48, มธ. 26: 17-25; มก. 14: 12-21; ลก. 22: 7-14; ยน. 13: 21-30, มธ. 26:26-30; มก. 14:22-26; ลก. 22:15-23, ลก. 22:24-28, มธ. 26:31-35; มก. 14:27-31; ลก. 22:31-34; ยน. 13:36-38, ลก. 22:35-38, มธ. 26:36-46; มก. 14:32-42; ลก. 22:39-45, มธ. 26:47-56; มก. 14:43-50; ลก. 22: 47-53; ยน. 18:2-11, ลก. 22:

54-62, ยน. 19:25-27, มธ. 28:1-10; มก. 16:1-8; ยน. 20:1-10, มก. 16:12-13; ลก. 24:13-35, มธ. 28:16-20; มก. 16:14-18; ลก. 24:36-49; ยน. 20:19-23, ยน. 20:24-29; ยน. 21: 1-23, มธ. 14:22-27; มก. 6:45-52; ยน. 6:16-21, มธ. 16:5-12; มก. 8:14-21, มก. 10:35-45; มธ. 20:20-28, มธ. 21: 18-19; มก. 11:12-14, 20-26, มธ. 26:6-13; มก. 14:3-9; ยน. 12:1-8, มก. 6:9-11; ยน. 20:11-18, มธ. 9: 35-38, มธ. 10:16-25, มธ. 13:36-51, มธ. 17: 24-27, มธ. 18:21-35, มธ. 20:1-16, มธ. 25:1-46, ยน. 1:43-51, ยน. 4:1-42, ยน. 6:60-71, ยน. 11:1-16, ยน. 12:20-36, ยน. 13:1-20, ยน. 13:31-35, ยน. 14:1-30, ยน. 15:1-27, ยน. 16:1-33, ยน. 17:1-26, ยน. 20:24-29

การสื่อสารของพระเยซูกับประชาชน แบ่งเป็น

การสื่อสารของพระเยซูกับประชาชนกลุ่มใหญ่ ส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์ที่พระเยซูประกาศสั่งสอนต่อฝูงชน ได้แก่ มธ. 13:53-58; มก. 6:1-6; ลก. 4:16-30, มก. 1:35-39; ลก. 4:42-44; ลก. 6:20-49; มธ. 5:1-12, 38-48, 7:1-5, 15-20, 24-27, มธ. 13:1-9; มก. 4:1-9; ลก. 8:4-8, มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ลก. 9: 10-17; ยน. 6:1-14, มธ. 12:43-45; ลก. 11:24-26; มธ. 12:38-42; มก. 8:12; ลก. 11:29-32, ลก. 12:54-59; ลก. 13:1-9; มธ. 13:1-9; มก. 4:1-9; ลก. 8:4-8, มธ. 13:31-32; มก. 4:30-32; ลก. 13:18-19; มธ. 13:33; ลก. 13: 20-21, มธ. 7:13-14, 21-23; ลก. 13:22-30, ลก. 14: 7-24, มธ. 18:10-14; ลก. 15:1-7; ลก. 15:8-32, ลก. 16: 1-31, ลก. 18: 1-8, ลก. 18:9-14, ลก. 19:11-27, มธ. 21:1-11; มก. 11:1-11; ลก. 19:28-44; ยน. 12: 1-8, มธ. 21:28-32; มธ. 21:33-45; มก. 12:1-12; ลก. 20:9-19, มธ. 22: 1-14, มธ. 27: 32-44; มก. 15:21-32; ลก. 23: 26-43; ยน. 19:17-27, มธ. 27:45-55; มก. 15: 33-41; ลก. 23:44-49; ยน. 19: 28-30, มก. 1:35-39; ลก. 4:42-44, มก. 3:7-12, มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ลก. 9:10-17; ยน. 6:1-14, มธ. 15:10-20; มก. 7:14-23, มธ. 15:32-39; มก. 8:1-10, มธ. 4:18-22; ลก. 6: 17-19, มธ. 5: 14-20, 27-30, 33-37, มธ. 6: 1-4, มธ. 6: 5-15, มธ. 6: 16-21, มธ. 6:22-23; ลก. 11: 34-36, มธ. 6: 25-34, มธ. 7:1-28, มธ. 9:35-36, มธ. 11:20-24, มธ. 11:28-30, มธ. 12:15-21, มธ. 13:53-58; มก. 6:1-6; ลก. 4:16-30, มธ. 14:34-36; มก. 6:53-56, ยน. 6:22-59, ยน. 7:10-24, ยน. 7: 24-44, ยน. 8:21-59, ยน. 10: 1-42, ยน. 12: 27: 36, ยน. 12:44-49

การสื่อสารของพระเยซูต่อบุคคลที่อยู่ในฝูงชน ประชาชนเข้ามาสื่อสารกับพระเยซูเพื่อขอความช่วยเหลือ ตามคำถามหรือวิพากษ์วิจารณ์ ได้แก่ มธ. 9:14-17; มก. 2:18-22; ลก. 5:33-39, มธ. 11:2-19; ลก. 7:18-35, มธ. 17:14-21; มก. 9:14-29; ลก. 9:37-43, ลก. 10:38-42, ลก. 11:14-23, ลก. 11: 27-28; ลก. 12:13-21; ลก. 19:1-10, มธ. 21:12-17; มก. 11:15-19; ลก. 19:45-48; ยน. 2:13-22, ยน. 11: 1-44

การสื่อสารของพระเยซูกับชนชั้นล่าง แบ่งเป็น

กลุ่มที่ 1 กลุ่มคนจนและผู้ถูกกดขี่ พระวรสารบันทึกหลายเหตุการณ์ที่พระเยซูสื่อสารกับคนป่วย คนพิการ สตรีและเด็ก ได้แก่

- คนโรคเรื้อน (มธ. 8: 1-4; มก. 1:40-45; ลก. 5:12-16, ลก. 17:11)
- หญิงที่ป่วยเป็นโรคตกโลหิต (มธ. 9:22; มก. 5:21-34, ลก. 8:40-48)
- คนเจ็บป่วย (มธ. 14:34-36; มก. 6:53-56, มธ. 15:29-31)
- คนเป็นง่อย (มธ. 9:1-8; มก. 2:1-12; ลก. 5:17-26, ยน. 5:1-18)
- คนตาบอด (มธ. 9:27-31, มธ.20:29-34; มก. 10:46-52; ลก. 18:35-43, มก. 8:22, ยน. 9:7, 9:35)
- คนหูหนวกเป็นใบ้ (มก. 7:31-37)
- คนมือลีบ (มธ. 12:9-14; มก. 3:1-6; ยน. 6:6-11)
- หญิงหลังโกง (ลก. 13:10-17)
- แม่ม่ายที่ลูกชายคนเดียวเสียชีวิต (ลก. 7:11-17)
- สตรีที่ร้องไห้คร่ำครวญระหว่างทางที่พระเยซูแบกกางเขน (ลก. 23:27-31)
- เด็กเล็กๆ ที่ผู้ใหญ่พามาหาพระเยซู (มธ. 19: 13-15; มก. 10:13-16; ลก. 18:15-17)

กลุ่มที่ 2 กลุ่มคนบาปและคนที่ถูกขับออกจากสังคม เป็นกลุ่มชนชั้นล่างของสังคมอีกกลุ่มหนึ่งที่พระเยซูทรงสื่อสารด้วย ปรากฏในพระวรสารดังนี้

- หญิงโสเภณี (ลก. 7:36-57, ยน. 8:2-11)
- คนเก็บภาษี (มธ. 9:9-13; มก. 2:13-17; ลก. 5:27-32, ลก. 19:1-10)
- นักโทษ (ลก. 23:39-43)

การสื่อสารของพระเยซูกับข้าราชการ มีทั้งสถานการณ์ที่ข้าราชการมาขอให้พระเยซูช่วยเหลือ และสถานการณ์ที่พระเยซูถูกจับ สอบสวนในฐานะนักโทษ และถูกตรึงที่กางเขน ได้แก่

- ข้าราชการ (ยน. 4:46-54)
- ทหาร (มธ. 26: 48-56; มก. 14: 43-50; ลก. 22:47-53; ยน. 18: 2-11, มธ. 27: 27-31; มก. 15:16-20; ยน. 19:2-3; ลก. 23:11, มธ. 27:32-54; มก. 15: 21-41; ลก. 23:26-49; ยน. 19:17-30)

การสื่อสารของพระเยซูกับผู้นำทางการเมืองและสังคม ปาเลสไตน์ในสมัยพระเยซูอยู่ภายใต้การปกครองของอาณาจักรโรมัน ผู้นำในสมัยนั้นจึงมีทั้งผู้นำทางการเมือง ซึ่งเป็นชาวโรมันหรือชาวยิวที่ได้รับแต่งตั้ง กับผู้นำทางสังคมชาวยิว พวกเขาชนชั้นสูงที่ร่ำรวยและชนชั้นกลางที่ได้รับการศึกษา ในพระวรสารบันทึกการสื่อสารระหว่างพระเยซูกับกลุ่มผู้นำทั้งสองกลุ่มไว้ดังนี้

กลุ่มผู้นำทางการเมือง

- ปีลาต ข้าหลวงชาวโรมันที่ได้รับตำแหน่งเจ้าเมืองยูเดีย (มธ. 27:1-2, 11-14; มก. 15:1-5; ลก. 23:1-5, 13-25; ยน. 18: 28-38, มธ. 27:15-26; มก. 15:6-15; ลก. 23.13-25; ยน. 18:29-19.16)

- เฮโรด อันติปัส ผู้ดูแลแคว้นกาลิลี ถิ่นที่อยู่ของพระเยซู (ลก. 23: 6-12)

กลุ่มผู้นำทางสังคม

- นายธรรมศาลา (มธ. 9: 18-26; มก. 5:21-43; ลก. 8:40-56, ลก. 13:10-17)

- ชุนนาง (มธ. 19:16-22; มก. 10:17-22; ลก. 18:18-27)

- ฟาริสีและธรรมจารย์ (มธ. 9:10-13; มก. 2:15-17; ลก. 5:29-32, มธ. 12:1-8; มก. 2: 23-28; ลก. 6:1-5, มธ. 12: 9-14; มก. 3:1-6; ลก. 6:6-11, มธ. 15:1-9; มก. 7:1-13, ลก. 7:36-50, ลก. 20: 45-47, ลก. 13:31-35, ลก. 14:1-6, มธ. 18:10-14; ลก.15:1-7, ลก. 16:14-17, มธ. 19:1-12; มก. 10:1-12; ลก. 16:18, มธ. 24:23-28, 36-41; ลก. 17:20-37, ลก. 19: 28-40; ยน.12: 12-19, มธ. 22: 41-46; มก. 12: 35-37; ลก. 20:41-44, มก. 12: 28-34, มธ. 12:22-32; มก.3:19-30; ลก. 11:14-23, มธ. 12:38-42, มธ: 12:38-42; มก. 8:11-13, มธ. 22:15-22; มก. 12: 13-17; ลก. 20: 19-26, ยน. 3: 1-21, 8:1-11, ยน. 8:12-20, ยน. 9:35-41, มธ. 21:12-17, มธ. 21:23-27; มก. 11:27-33; ลก. 20:1-8)

- สะดุด (มธ. 22:23-33; มก. 12:18-27; ลก. 20:27-40)
- บาเรียน (มธ. 22:35-40, ลก. 10:25-37, ลก. 11:45-53)
- พวกยิวหรือราษฎรหัวหน้าครอบครัวใหญ่ (ยน. 2:13-20, 5:10-18, 7:14-24, ยน. 10:22-39)
- ปุโรหิต (มธ. 21:12-17, มธ. 21:23-27; มก. 11:27-33; ลก. 20:1-8)
- มหาปุโรหิต พวกผู้ใหญ่ และสภาซานเฮดริน (มธ. 26:47-56; มก. 14:43-50; ลก. 22:47-53, 22:66, ยน. 18:2-11, ลก. 18:12-14, 19-24, มธ. 27:32-44; มก. 15:25-32)

การสื่อสารของพระเยซูกับชาวต่างชาติ มีบันทึกในพระวรสารเพียง 4 เหตุการณ์ ได้แก่

- นายร้อยชาวโรมันซึ่งมีปาวพิการ (มธ. 8:5-13; ลก. 7:1-10)
- คนโรคเรื้อนชาวสะมาเรีย (ลก. 7:11-19)
- หญิงชาวคานาอันที่ลูกกำลังป่วย (มธ. 15:21-28; มก. 7:24-30)
- หญิงชาวสะมาเรียที่ไม่เคยรู้จักพระเยซูมาก่อน (ยน. 4:1-42)

การสื่อสารของพระเยซูกับคนตาย การฝังศพของชาวยิวตามธรรมเนียมจะนำร่างผู้เสียชีวิตไปฝังยังอุโมงค์หิน พระวรสารบันทึกการสื่อสารของพระเยซูกับคนตายไว้ 3 เหตุการณ์ซึ่งเป็นการสื่อสารต่อหน้าสาธารณชน ได้แก่ การเรียกบุตรแม่มาย์ที่เมืองนาอินให้ฟื้น (ลก. 7:11-17) และการเรียกลาซารัสให้ฟื้น (ยน. 11:1-54) ส่วนอีกเหตุการณ์เป็นการสื่อสารเฉพาะกลุ่มครอบครัวและสาวกเพียงบางคน คือ การเรียกบุตรสาวของนายธรรมศาลาชื่อไยรัสให้ฟื้น (มธ. 9:18-19, 23-26; มก. 5: 21-24, 35-43; ลก. 8: 40-42, 49-56) ผู้รับสารของพระเยซูในเหตุการณ์การสื่อสารกับคนตายจึงมีทั้งผู้ตาย ครอบครัวของผู้ตาย และคนที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น

การสื่อสารของพระเยซูกับมารหรือผี แบ่งเป็น

การสื่อสารระหว่างพระเยซูและมาร คือ เหตุการณ์มารผจญก่อนพระเยซูเริ่มประกอบภารกิจ ซึ่งเป็นการสื่อสารระหว่างพระเยซูกับมารตามลำพัง (มธ. 4:1-11; มก. 1:12-13; ลก. 4:1-13)

การสื่อสารระหว่างพระเยซูและผี หรือ จิตชั่วที่สิงอยู่ในคน คนเหล่านั้นมีลักษณะแปลกไปจากคนปกติ เช่น ร้องเสียงดัง ไม่สวมเสื้อผ้า อาศัยตามอุโมงค์ฝังศพ คลั่ง มีแรงมากหักโซ่ตรวนได้ เอาหินเขียดเนื้อตนเอง ล้มช้ำ เป็นต้น ตามที่บันทึกไว้ในพระวรสาร พวกนี้เหล่านี้รู้ว่าพระเยซูเป็นใคร และเกรงกลัวพระเยซูจะทำลายตน การสื่อสารระหว่างพระเยซูและผีส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์ที่มีคนอื่น ๆ เช่น สาวก ครอบครัวของคนผีสิง หรือฝูงชนอยู่ร่วมในเหตุการณ์ด้วย ได้แก่

- ชายที่มีผีไล่ใครกในธรรมศาลา (มก. 1:21-28; ลก. 4:31-37)
- คนผีเข้าสิง ณ แดนเก-ราชา (มธ. 8:28-34; มก. 5:1-20; ลก. 8:26-39)
- เด็กผีเข้า (มธ. 17:14-21 ;มก. 9:14-29; ลก. 9: 37-43)
- คนผีสิงซึ่งอยู่ในฝูงชน (มก. 1:32-34; มธ. 8:16; ลก. 4:41, มก. 3: 11-12)

การสื่อสารระหว่างพระเยซูกับพระเจ้า พระเยซูตรัสเสมอว่าพระเจ้าเป็นพระบิดาของพระองค์ เหตุการณ์การสื่อสารระหว่างพระเยซูกับพระเจ้าตามที่บันทึกไว้ในพระวรสารเป็นเหตุการณ์ที่พระองค์สื่อสารท่ามกลางสาวกหรือประชาชน ได้แก่

- พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานด้วยเปรมปรีดิ์เมื่อสาวกที่ออกไปประกาศกลับมา (มธ. 11: 25-27; ลก. 11:21-22)
- พระเยซูทรงอธิษฐานก่อนเรียกลาซารัสให้ฟื้นขึ้น (ยน. 11:41-42)
- พระเยซูทรงอธิษฐานก่อนตรัสว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น (ยน. 12: 27-29)
- พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อสาวกของพระองค์ (ยน. 17:1-26)
- พระเยซูทรงอธิษฐานในสวนเกทเสมนี (มธ. 26: 26-46; มก. 14:32- 42; ลก. 22: 39-46)
- พระเยซูทรงอธิษฐานขณะที่ถูกตรึงกางเขน (มธ. 27:45; มก. 15:33, ลก. 23:34, 46)

นอกจากนี้พระวรสารบันทึกว่าพระเยซูอธิษฐานไว้หลายครั้ง โดยพระเยซูมักเสด็จไปยังที่เปลี่ยว เช่น บนภูเขา พระองค์อธิษฐานในหลายๆ สถานการณ์ เช่น ก่อนเลือกสาวก 12 คน (ลก. 6:12) หลังรักษาคนโรคเรื้อนและมีคนแห่กันมาหาพระเยซู (ลก. 5:16) เป็นต้น แต่พระวรสารตอนเหล่านี้มิได้บันทึกรายละเอียดในการสื่อสารจึงไม่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วย

อุปมาของพระเยซู

ลูอิส บาร์เบียร์ (2004:64-65) ได้รวบรวมอุปมาของพระเยซูไว้จำนวน 35 เรื่อง ดังนี้

1. บ้านสองหลัง	มัทธิว 7:24-27 (ลก.6:47-49)
2. ผ้าใหม่และหนังใหม่	มัทธิว 9:16-17
3. ผู้หว่าน	มัทธิว 13:5-8 (มก.4:3-8; ลก.8:5-8)
4. วัชพืช	มัทธิว 13:24-30
5. เมล็ดพันธุ์ผู้พักอาศัย	มัทธิว 13:31-32 (มก.4:30-32; ลก.13:18-19)
6. เชื้อขนมปัง	มัทธิว 13:33 (ลก. 13:20-21)
7. ทรีพัสสมบัติที่ซ่อนอยู่	มัทธิว 13:44
8. ไข่มุกราคาแพง	มัทธิว 13:45-46
9. อวนหาปลา	มัทธิว 13:47-50
10. ทาสที่ไม่ให้อภัย	มัทธิว 18:23-35
11. คนงานในไร่อุ่น	มัทธิว 20:1-16
12. บุตรชายสองคน	มัทธิว 21:28-32
13. คนปลุกอู่นข้าวร้าย	มัทธิว 21:33-46 (มก.12:1-12; ลก.20:9-19)
14. งานเลี้ยงแต่งงาน	มัทธิว 22:1-14
15. คนใช้สองคน	มัทธิว 24:45-51 (ลก.12:42-48)
16. สาวพรหมจารีสิบคน	มัทธิว 25:1-13
17. ตะลันต์	มัทธิว 25:14-30
18. เมล็ดพืชที่เติบโตอย่างเงียบๆ	มาระโก 4:26-29
19. คนเฝ้าประตู	มาระโก 13:34-37
20. เด็กที่หยาบคาย	ลูกา 7:31-35
21. ลูกหนี้สองคน	ลูกา 7:41-43
22. ชาวสะมาเรียใจดี	ลูกา 10:25-37
23. เพื่อนกลางดึก	ลูกา 11:5-8
24. คนร่ำรวยที่โง่เขลา	ลูกา 12:16-21
25. ต้นมะกอกเทศที่ไม่เกิดผล	ลูกา 13:6-9
26. งานเลี้ยงใหญ่	ลูกา 14:15-24
27. ตึกที่สร้างไม่เสร็จและสงครามของพระราชา	ลูกา 14:28-33

28. แกะหลงหาย	มัทธิว 18:12-14 (ลก.15:4-7)
29. เหยื่อที่หายไป	ลูกา 15:8-10
30. บุตรน้อยหลงหาย	ลูกา 15:11-32
31. ผู้จัดการฉลาด	ลูกา 16:1-9
32. รางวัลคนรับใช้	ลูกา 17:7-10
33. ผู้พิพากษาที่ไม่ยุติธรรม	ลูกา 18:1-8
34. ฟาริสีและคนเก็บภาษี	ลูกา 18:9-14
35. เงินสิบมินา	ลูกา 19:1-27

การใช้คำสรรพนามในการสื่อสารระหว่างพระเยซูกับผู้รับสารกลุ่มต่างๆ พระเยซูทรงสื่อสารกับผู้รับสารหลากหลายกลุ่ม แต่เนื่องจากคำสรรพนามเหล่านี้ผ่านการตีความสองชั้น อันเนื่องมาจากการแปล ผู้วิจัยจึงเพียงจำแนกสรรพนามเป็นตารางดังที่ปรากฏไว้เท่านั้น

ตารางที่ 4 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับสาวก

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู	เรา, บุตรมนุษย์	ท่านทั้งหลาย, ลูกเอ๋ย, พี่น้องของเรา, มิตรสหายของเรา, ผู้่งแกะเล็กน้อยเอ๋ย
สาวก	ข้าพระองค์	พระอาจารย์เจ้าข้า, พระองค์เจ้าข้า

พระเยซูใช้สรรพนามว่า "บุตรมนุษย์" และ "เรา" เช่นเดียวกับเมื่อทรงสื่อสารกับประชาชน ส่วนคำเรียกสาวกนอกจาก "ท่านทั้งหลาย" แล้ว พระเยซูเรียกสาวกว่า เช่น "ลูกเอ๋ย" "มิตรสหายของเรา" "พี่น้องของเรา" และ "ผู้่งแกะเล็กน้อยเอ๋ย" ส่วนพวกสาวกเรียกตนเองว่า "ข้าพระองค์" และเรียกพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า" กับ "พระองค์เจ้าข้า"

ตารางที่ 5 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับประชาชน

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู	เรา, บุตรมนุษย์	ท่านทั้งหลาย, เจ้า, คนหน้าชื่อใจคด
ประชาชน	เรา, ข้าพระองค์	ท่าน, อาจารย์เจ้าข้า, พระองค์เจ้าข้า

คำสรรพนามที่พระเยซูมักใช้เรียกตนเองคือ "บุตรมนุษย์" และพระองค์เรียกประชาชนว่า "ท่านทั้งหลาย" ในขณะที่เรียกพวกผู้นำทางศาสนาที่มาคอยจับผิดพระองค์ว่า "เจ้า" หรือ "คนหน้าชื่อใจคด" ฝ่ายประชาชนสื่อสารกับพระเยซูเรียกตนเองว่า "ข้าพระองค์" และเรียกพระเยซูว่า "อาจารย์เจ้าข้า" และ "พระองค์เจ้าข้า" ส่วนพวกผู้นำที่ปะปนในหมู่ประชาชนจะเรียกตนเองว่า "เรา" และเรียกพระเยซูว่า "ท่าน" หรือ "อาจารย์"

ตารางที่ 6 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับกลุ่มคนจนและผู้ถูกกดขี่

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู	เรา, บุตรมนุษย์	เจ้า, ท่าน, ลูกเอ๋ย, บุรุษเอ๋ย, หญิงเอ๋ย ลูกหญิงเอ๋ย
คนจน/ คนถูกกดขี่	ข้าพระองค์, ข้าพเจ้าทั้งหลาย	พระองค์เจ้าข้า, เยชูนายเจ้าข้า, ท่านเยชูบุตรดาวิดเจ้าข้า, พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิด

คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับกลุ่มคนจนและผู้ถูกกดขี่ คล้ายกับที่ใช้เรียกสาวก ส่วนคำสรรพนามที่คนจน/คนถูกกดขี่ใช้เรียกพระเยซูว่า "บุตรดาวิด" แสดงถึงความเชื่อของพวกเขาว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด ตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเก่า

ตารางที่ 7 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับกลุ่มคนบาปและคนที่ถูกขับออกจากสังคม

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู คนบาป/ถูกขับ ออกจากสังคม	เรา ข้าพระองค์,	เจ้า, ท่าน, หญิงเอ๋ย, ศักดิ์เสวยเอ๋ย พระองค์เจ้าข้า, พระเยซูเจ้าข้า,

คำสรรพนามที่พระเยซูใช้แสดงถึงความเมตตา โดยมีได้ยกย่องตนเองและดูถูกพวกเขา ส่วนคนบาปและคนที่ถูกขับออกจากสังคมก็เรียกพระองค์ด้วยความเคารพ

ตารางที่ 8 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับข้าราชการ

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู ข้าราชการ (ยอมรับ) ข้าราชการ (ไม่ยอมรับ)	เรา ข้าพระองค์ -	ท่านทั้งหลาย, พวกท่าน พระองค์เจ้าข้า เจ้า, เจ้าพระคริสต์

การสื่อสารของพระเยซูกับข้าราชการนั้น พระเยซูเรียกเขาว่า "ท่าน" ข้าราชการที่ยอมรับพระเยซูและมาขอความช่วยเหลือจากพระองค์เรียกพระเยซูว่า "พระองค์" ในขณะที่พวกทหารซึ่งไม่ยอมรับพระเยซูเรียกพระองค์อย่างเยาะเย้ยว่า "เจ้าพระคริสต์"

ตารางที่ 9 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับผู้นำทางการเมือง

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู	เรา	ท่าน
ปีลาต	เรา	ท่าน

พระวรสารฉบับแปลเป็นภาษาไทยปรากฏคำสรรพนามเหมือนกันในการสื่อสารระหว่างพระเยซูกับผู้นำทางการเมือง อย่างไรก็ตามปีลาตซึ่งมีอำนาจในฐานะเจ้าเมืองก็สอบสวนพระเยซูในฐานะนักโทษและสั่งทหารโบยตีพระองค์ การสื่อสารของพระเยซูที่ปรากฏในพระวรสารนั้นส่วนใหญ่พระองค์สงบและนิ่งเงียบ และคำพูดที่พระองค์ตรัสนั้นก็ไม่ใช่เป็นการตอบคำถามในฐานะนักโทษ แต่เป็นคำตอบซึ่งรักษาเกียรติและเป็นปริศนาต่อผู้ฟัง

ตารางที่ 10 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับผู้นำทางสังคม

สถานการณ์	ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
1	ผู้นำ	ข้าพระองค์	พระองค์
2	พระเยซู	เรา, บุตรมนุษย์	ท่าน, พวกท่าน, เจ้าทั้งหลาย, พวกคุณ, พันธูกร้าย, เจ้าพวกฟาริสี, คนหน้าซื่อใจคด, คนโหดเขลาตาบอด, คนชาติชั่วและคิดคดทรยศ
3	ผู้นำ	เรา, ข้าพเจ้า	ท่าน, พระอาจารย์เจ้าข้า
	พระเยซู	เรา	ท่าน, ท่านทั้งหลาย, คนยุคนี้
4	ผู้นำ	ข้าพเจ้า, พวกข้าพเจ้า	ท่าน, อาจารย์เจ้าข้า
	พระเยซู	เรา	ท่านทั้งหลาย
5	ผู้นำ	เรา	ท่านทั้งหลาย
	พระเยซู	เรา	ท่าน
	ผู้นำ	เรา	ท่าน, เจ้าพระคริสต์

การสื่อสารระหว่างพระเยซูกับผู้นำทางสังคมแบ่งได้เป็น 5 สถานการณ์ ซึ่งแต่ละสถานการณ์ใช้คำสรรพนามต่างกันไป สถานการณ์ทั้งห้า ได้แก่

1. สถานการณ์ที่ผู้นำทางสังคมมาขอความช่วยเหลือหรือมาสนทนากับพระเยซู (มธ. 9: 18-26; มก. 5:21-43; ลก. 8:40-56, ยน. 3:1-21, มธ. 19:16-22; มก. 10:17-22; ลก. 18:18-27)
2. สถานการณ์ที่พระเยซูหรือสาวกไม่ประพฤติตามธรรมเนียมทำให้กลุ่มผู้นำทางสังคมไม่พอใจ วิพากษ์วิจารณ์ หรือตั้งคำถาม (มธ. 9:10-13; มก. 2:13-17; ลก. 5:29-32, มธ. 12:1-8, มก. 2:23-28; ลก. 6:1-5, มธ. 15: 1-9; มก. 7:1-3, มธ. 18:10-14; ลก. 15:1-7, ยน. 5:1-18, ยน. 10:22-39)
3. สถานการณ์ที่ผู้นำทางสังคมวางอุบายหรือทดลองพระเยซู (มธ. 12:9-14; มก. 3:1-6, ลก. 10:25-37, ลก. 11:37-53, ลก. 13: 10-17, ลก. 13:31-35, ลก. 14:1-6, มธ. 19:1-12; มก. 10:1-12, มธ.22:23-33; มก. 12:18-27; ลก. 20:27-40, มธ: 12:38-42; มก. 8:11-13, มธ. 22:15-22; มก. 12: 13-17; ลก. 20: 19-26, ยน. 8:1-11)
4. สถานการณ์ที่พระเยซูกำลังประกอบภารกิจในการสอนหรือรักษา อยู่ท่ามกลางฝูงชนและได้สื่อสารกับผู้นำทางสังคมซึ่งอยู่ที่นั่นด้วย (มธ. 12:9-14; มก. 3:1-6; ลก. 6:6-11, ลก. 19: 28-40; ยน. 12:12-19, มธ.21:12-17, มธ. 22:41-46; มก. 12:35-37; ลก. 20:41-44, มก. 12: 28-34, มก. 12:22-32; มก.3:19-30; ลก. 11:14-23, ยน. 7:14-24, ยน. 8:12-20, ยน. 9:35-41)
5. สถานการณ์ที่พระเยซูถูกผู้นำทางสังคมจับกุม สอบสวน และขณะที่ถูกตรึงกางเขน (มธ. 26:47-56; มก. 14:43-50; ลก. 22:47-53, 22:66, ยน. 18:2-11, ลก. 18:12-14, 19-24, มธ. 26: 57-68; มก. 14: 53-65; ลก. 22:54-55, 63-71; ยน. 18: 12-14, 19-24)

จากการศึกษาพระวรสารพบว่า คำสรรพนามที่พระเยซูและผู้นำทางสังคมใช้จะปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ดังตาราง โดยภาพรวมพระเยซูจะสื่อสารกับกลุ่มผู้นำทางสังคมโดยให้เกียรติ ยกเว้นสถานการณ์ที่สอง ที่พวกผู้นำทางสังคมวิจารณ์คำสอนและความประพฤติของพระเยซูกับสาวกว่าขัดกับขนบธรรมเนียม แต่พระเยซูเห็นว่าพวกเขายึดถือกฎจนขาดความเมตตา จึงเรียกพวกเขาอย่างรุนแรงต่อหน้าฝูงชนที่พระองค์สอน ทำให้พวกเขาไม่พอใจ โกรธแค้นพระเยซู และหาทางจับพระองค์ ส่วนท่าทีของผู้นำทางสังคมต่อพระเยซูนั้น มีเพียงสถานการณ์แรกที่ผู้นำยอมรับพระเยซูและสื่อสารขอให้พระองค์ช่วยเหลือด้วยความเคารพ แต่ในสถานการณ์อื่นพวกเขายอมรับพระองค์เป็นอาจารย์ แต่ไม่ยอมรับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์หรือพระคริสต์ ผู้นำที่พระเจ้าสัญญาไว้ว่าจะส่งมา เมื่อตัดสินโทษพระเยซูแล้วเขาจึงเยาะเย้ยพระเยซูว่า "เจ้าพระคริสต์"

ตารางที่ 11 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับชาวต่างชาติ

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู	เรา	เจ้า, ท่าน, สุนัข, หญิงเอ๋ย
ชาวต่างชาติ (รู้จักพระเยซู)	ข้าพระองค์, ข้าพเจ้าทั้งหลาย	พระองค์เจ้าข้า, เยซุนายเจ้าข้า, พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิด
ชาวต่างชาติ (ไม่รู้จักพระเยซู)	ดิฉัน	ท่าน

ในการสื่อสารกับชาวต่างชาตินั้น พระเยซูแสดงถึงสถานะที่สูงกว่าซึ่งสะท้อนจากสรรพนามที่พระเยซูใช้เรียกพวกเขา ส่วนสตรีต่างชาติที่เพียรอ่อนน้อมพระเยซูนั้นแม้ในตอนแรกพระองค์จะกล่าวคำสรรพนามซึ่งชาวยิวใช้เรียกชาวต่างชาติกันว่าสุนัข จอห์น ดี. แกรสมิค (1998: 105) กล่าวว่าพระองค์ทรงใช้คำว่าสุนัขตัวเล็ก ซึ่งเป็นสุนัขเลี้ยงในบ้าน จึงไม่ได้มีความหมายดูถูกและเมื่อนางแสดงความเชื่อพระองค์ก็เรียกนางอย่างเมตตาว่า "หญิงเอ๋ย" สำหรับชาวต่างชาติที่รู้จักพระเยซูก็สื่อสารกับพระองค์ด้วยความเคารพ "พระองค์" และ "นาย" และยังมีสรรพนามที่สะท้อนถึงสิ่งที่เขาได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู คือ "บุตรดาวิด" ในขณะที่ชาวต่างชาติซึ่งไม่เคยได้ยินเรื่องพระเยซูมาก่อนจึงสนทนากับพระองค์อย่างคนแปลกหน้า

ตารางที่ 12 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับคนตาย

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู	-	ชายหนุ่มเอ๋ย, เด็กหญิงเอ๋ย, ลาซารัสเอ๋ย, เจ้า

จากคำสรรพนามที่พบว่าพระเยซูสื่อสารกับคนตายด้วยความเมตตา แต่ในพระวรสารไม่มีปรากฏคำสนทนาของคนตายที่ฟื้นขึ้นมา

ตารางที่ 13 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับมารหรือผี

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู มารหรือผี	เรา เรา, พวกเรา, ข้าพระองค์	เจ้า, เอ็ง, อ้ายผีโสโครก, อ้ายผีไ้หูหนวก ท่าน, พระเยซูชาวนาซาเรธ, องค์บริสุทธิ ของพระเจ้า, บุตรของพระเจ้า

จากการใช้สรรพนามพบว่าพระเยซูสื่อสารกับผีในลักษณะของผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า และส่วนใหญ่ผีก็เรียกพระองค์ด้วยตำแหน่ง "บุตรของพระเจ้า"

ตารางที่ 14 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับธรรมชาติ

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู	-	เจ้า

พระเยซูสื่อสารกับธรรมชาติเหมือนกับเป็นบุคคลในลักษณะบุคคลาธิษฐานโดยแสดงถึงอำนาจ ทั้งวัจนภาษา การใช้สรรพนามเรียกและการออกคำสั่ง และอวัจนภาษา โดยการลุกยืนขณะสื่อสาร ซึ่งเมื่อพระเยซูสื่อสารกับธรรมชาติแล้วก็เกิดเหตุการณ์ตามพระดำรัสนั้น เช่น ต้นไม้เหี่ยวแห้ง ก็สร้างความเชื่อให้กับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์คือบรรดาสาวก ซึ่งพระเยซูก็จะสื่อสารกับสาวกผู้อยู่ในเหตุการณ์ โดยเน้นในเรื่องความเชื่อ เช่น

"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เพียงท่านจะมีความเชื่อและมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงลอยไปลงทะเล' ก็จะสามารถได้ สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้" (มธ. 21:21-22)

ตารางที่ 15 คำสรรพนามที่ปรากฏในการสื่อสารของพระเยซูกับพระเจ้า

ผู้สื่อสาร	สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
พระเยซู	ข้าพระองค์, พระบุตรของพระองค์	อับบา, ข้าแต่พระบิดา, ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์, ข้าแต่พระบิดาผู้ทรงธรรม, พระบิดาของข้าพระองค์, เอลี (พระเจ้าของข้าพระองค์)
พระเจ้า	เรา	ท่าน, บุตรที่รัก, บุตรของเรา, ผู้ถูกเลือกสรรไว้

พระเยซูสื่อสารกับพระเจ้าด้วยความรักและยกย่อง ในคำสรรพนามที่ทรงเรียกพระเจ้านั้น พระองค์ใช้คำที่แสดงการสรรเสริญ และใช้คำที่แสดงความรักสนิทสนมด้วย ประกอบกับอวัจนภาษาที่พระองค์ทรงคุกเข่าก็แสดงความเคารพเช่นกัน ผู้นิพนธ์พระวรสารทุกคนได้บันทึกการสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับพระเยซูต่อหน้าสาธารณะชนไว้ด้วย อาทิเช่น ตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาหรือตอนจำแลงพระกายบนภูเขา ล้วนแสดงถึงการยอมรับและความรักของพระเจ้าต่อพระเยซูเช่นกัน

ตัวอย่างการสื่อสารของพระเยซูและพระพุทธรเจ้า ในส่วนอภิปรายผล บทที่ 5

คำสอนเกี่ยวกับผู้รับสารของพระเยซู

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

"ดูเถิด มีคนหนึ่งออกไปหว่านพืช และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง ใครมีหูจงฟังเถิด" (มธ. 13:3-8)

“เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาด้วยผู้หว่านพืชนั้น เมื่อผู้ใดได้ยื่นคำบอกเล่าเรื่องแผ่นดินพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่เมล็ดพืชซึ่งหว่านตกริมหนทาง และเมล็ดพืชซึ่งหว่านตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะแล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี แต่ไม่ฝังลึกในหัวใจจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น เขาก็เลิกเสียในทันทีทันใด และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติรัดพระวจนะนั้นเสีย จึงไม่เกิดผล ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้นและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” (มธ. 13:18-23)

วิธีการถ่ายทอดสารของพระพุทธเจ้าและพระเยซู

1. ตัวอย่างการถ่ายทอด "สาร" อย่างเหมาะสมตามความสามารถ และประสบการณ์ภูมิหลังของผู้รับสาร

ในวาระหนึ่ง ภายหลังจากที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ได้ไม่นาน ได้เสด็จมาถึงตำบลอุรุเวลา นอกเมืองราชคฤห์อันเป็นที่อยู่ของขุฎิลสามพี่น้อง ขุฎิลเหล่านี้พร้อมด้วยบริวาร 1,000 คน ถือลัทธินิวชาไฟ ภายหลังจากที่ได้ฟังธรรมของพระตถาคต ขุฎิลเหล่านี้พร้อมด้วยบริวารก็พากันบวชเป็นสาวกของพระพุทธองค์ พระสูตรที่ทรงแสดงพระธรรมเทศนา สรุปอย่างสั้นมีความว่า “ทุกอย่างร้อนเป็นไฟ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ร้อนเป็นไฟ การรับรู้ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ร้อนเป็นไฟ สัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ร้อนเป็นไฟ ความรู้สึกเกิดจากตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ร้อนเป็นไฟ ร้อนด้วยไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ ร้อนด้วยชาติ ชรา มรณะ ความโศก ความคร่ำครวญ ความทุกข์กายทุกข์ใจ และความคับแค้นใจ อริยสาวกรู้เห็นเช่นนี้ ย่อมหน่าย คลายกำหนด ไม่ยึดมั่นถือมั่น มีจิตหลุดพ้น และรู้ว่าตนได้สิ้นภพสิ้นชาติ บรรลุเป้าหมายสูงสุดของพรหมจรรย์ ไม่ต้องทำอะไรอีกต่อไปแล้ว”

สำหรับชาวยิว เงินทองเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตจริงจากเกียรติยศชื่อเสียง พระเยซูตรัสสอนประชาชนว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าป่าวสองนายได้ เพราะว่าจะซิงนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้ เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ จงดู

นกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้ใส่สมไว้ในยุงฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกอไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ มีใครในพวกท่านโดยความกระวนกระวาย อาจต่อชีวิตให้ย่าวออกไปอีกสักคอกหนึ่งได้หรือ ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่ากษัตริย์ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็ได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นจะต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อถ้อยน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่พระเจ้าบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้ เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพຽ່ງนี้ เพราะว่าพຽ່ງนี้คงมีการกระวนกระวายสำหรับพຽ່ງนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พອอยู่แล้ว" (มธ. 6: 24-34)

2. ตัวอย่างการถ่ายทอดสารด้วยวิธีกนิทานที่มีคติสอนใจ

ตัวอย่างนิทานที่มีคติสอนใจของพระพุทธเจ้า (อ้างถึงในอรรถวรรณ ปีฉันทนโถวาท, 2539: 241) เช่น มีพระราชชา 2 องค์ พยายามจะเรียนรู้ข้อบกพร่องของตน แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะมีผู้ประจบสอพลอมากมาย พระราชา 2 องค์นี้จึงเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นแบบธรรมดาสามัญ ขับเกวียนเทียมม้า 2 ตัว จากพระราชวังออกสู่ชนบทเพื่อเสาะหาความเข้าใจในจุดบกพร่องของตน ให้เป็นการบังเอิญที่พระราชชาทั้งคู่ขับเกวียนมาได้ครึ่งทางก็มาประจันหน้ากัน ทางนั้นเป็นทางคับแคบ ต่างก็กีดขวางกันและกัน ต่างฝ่ายก็เป็นฝ่ายบอกให้อีกฝ่ายเปิดทางให้ เกิดการเถียงงอนกันโดยยกเอาสถานภาพต่างๆ มาอ้างและเปรียบเทียบกัน ปรากฏว่าพระราชชา 2 องค์ นี้ต่างก็มีศักดิ์เท่ากัน อายุก็มีพรรษาเท่ากัน จะให้ผู้อาวุโสกว่าไปก่อนก็หมดทาง มีการเปรียบเทียบพระราชสมบัติ ปราสาทราชฐาน กองทัพ ข้าราชการบริวาร ทุกอย่างก็เท่าเทียมกันหมด หมดปัญญาเข้า ฝ่ายที่อารมณ์ร้อนก็หมดความอดกลั้นต้องพ่ายแพ้ถอยเกวียนออกไปก่อนเพราะความโกรธ นั้นแสดงให้เห็นว่า ความโกรธแห่งอารมณ์ หรือการขาดความอดกลั้นย่อมจะพ่ายแพ้แก่ความสงบแห่งจิตใจ ในที่สุด ทรงแสดงให้เห็นว่า วิธีการหนึ่งในการโน้มน้าวใจนั้นอย่าใช้อารมณ์ฉุนเฉียวหรือโกรธขึ้น หากมีผู้ใดเคลือบแคลงวาทะที่เรากล่าวนั้น จะต้องแก้ด้วยความอ่อนโยนแห่งอารมณ์ และความสงบแห่งจิตใจเป็นที่ตั้ง

ตัวอย่างนิทานที่มีคติสอนใจของพระเยซูนั้น บางครั้งพระเยซูทรงเล่าเพื่อตอบคำถามต่างๆ เช่น ครั้งหนึ่งมีบาเรียนคนหนึ่งทดลองพระเยซูโดยตั้งคำถามว่าจะทำอย่างไรจึงได้ชีวิตนิรันดร์ พระองค์จึงถามกลับว่าธรรมเนียมปฏิบัติเขียนอย่างไร และเขาเข้าใจอย่างไร เขาตอบว่าจงรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจและความคิด และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง พระองค์จึงตรัสว่า ท่านตอบถูกแล้ว ให้ทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต แต่เขาปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลถามอีกว่าใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า พระเยซูจึงตอบโดยการเล่านิทานว่า

“มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและหุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว เผอิญบุโรहितคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เมื่อเดินทางมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้พลางเอาน้ำมันกับเหล้าองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง พามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้กับเจ้าของโรงแรม บอกว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้’ ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่าคนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น” เมื่อบาเรียนคนนั้นตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้สำแดงความเมตตาแก่เขา” แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด” (ลก. 10:30-37)

3. ตัวอย่างการใช้วิธีการสนทนาโต้ตอบในการสื่อสาร

ตัวอย่างการสนทนาของพระพุทธเจ้ากับโสณทัณฑะพราหมณ์ จากโสณทัณฑะสูตร (อ้างถึงในอรรถวรรณ ปิลันธนีโอวาท, 2539: 243-245) กล่าวว่า

ในวาระหนึ่ง พระพุทธองค์เสด็จจาริกไปในแคว้นอังคะ พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ เสด็จแวะพัก ณ กรุงจัมปาประทับที่ริมฝั่งสระน้ำชื่อคัคครา ขณะนั้นโสณทัณฑะพราหมณ์ได้รับพระราชทานจากพระเจ้าพิมพิสารให้ครองกรุงจัมปา ได้ยินถึงกิตติศัพท์พระพุทธคุณก็ปรารถนาจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พวกพราหมณ์ชาวต่างแดนราว 500 คนที่พักในกรุงจัมปาก็ก็นำไม้โดยอ้างความยิ่งใหญ่ของโสณทัณฑะพราหมณ์ โดยทรัพย์ โดยความรู้ในไตรเพท โดยความเป็นผู้มีรูปงาม โดยศีล โดยมีวาจาไพเราะ โดยเป็นอาจารย์ของคนมาก โดยเป็นผู้แก่กว่าสงฆ์โคดม ฯลฯ โสณทัณฑะตอบโดยอ้างว่าพระผู้มีพระภาคยิ่งใหญ่มากกว่าตนยิ่งนักมีกิตติศัพท์ขจรขยายไปว่าเป็น

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงควรที่ตนจะไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า มิใช่ให้พระองค์เสด็จมาหา พวกพราหมณ์ที่คัดค้านครั้งนี้ได้ฟังเหตุผลของโสณทัณฑะพราหมณ์ก็เห็นด้วย

เมื่อขณะที่เดินทางไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า โสณทัณฑะพราหมณ์เกิดความวิตกว่าตน จะถามปัญหาไม่ได้ดีบ้าง จะตอบปัญหาไม่ได้ดีบ้าง ครั้นจะไปพอลี้ก็กลับเสีย ก็คิดว่าจะดูหา ว่าเป็นคนโง่ จึงคิดกลัวไม่กล้าเข้าใกล้ ท่านพราหมณ์คิดว่า ความผิดพลาดแต่ละข้อนี้จะทำให้ บริษัทจับผิดเป็นเหตุให้เสื่อมยศเสื่อมทรัพย์

พระพุทธเจ้าทรงรู้อารมณ์จิตของพราหมณ์ จึงทรงเลือกถามปัญหาที่โสณทัณฑะพราหมณ์ เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ คือปัญหาในไตรเพทซึ่งทำให้ท่านพราหมณ์ตั้งใจมาก คือ พระพุทธองค์ตรัสถามว่า ผู้ประกอบด้วยคุณสมบัติก็อย่างจริงบัญญัติเป็นพราหมณ์ได้ และควรเรียกตัวเองได้ว่าเป็น พราหมณ์

โสณทัณฑะพราหมณ์ตอบว่า 1. มีชาติดี คือเกิดจากบิดามารดาเป็นพราหมณ์สืบสายมา 7 ชั่วบรรพบุรุษ 2. ท่องจำมนต์ในพระเวทได้ 3. ผิวพรรณดี 4. มีศีล 5. เป็นผู้ฉลาดมีปัญญา

พระพุทธองค์ตรัสถามว่า ใน 5 อย่างนี้ถ้าลดเสีย 1 เหลือ 4 พอจะกำหนดคุณสมบัติของ ผู้ควรเป็นพราหมณ์ได้หรือไม่ โสณทัณฑะพราหมณ์ตอบว่าตัดข้อมีผิวพรรณดีออก

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ถ้าลดลงเสียอีก 1 เหลือ 3 จะลดอะไร โสณทัณฑะพราหมณ์ ลดข้อท่องจำมนต์

พระศาสดาตรัสถามว่า ถ้าลดลงเสียอีก 1 เหลือ 2 จะลดอะไร โสณทัณฑะพราหมณ์ลดข้อ ที่เกี่ยวกับชาติ คือ กำเนิดจากมารดาบิดาเป็นพราหมณ์

พอลดข้อนี้พวกพราหมณ์ที่มาด้วย ก็ช่วยกันขอร้องว่าอย่ากล่าวอย่างนั้น เพราะเป็นการ กล่าวกระทบผิวพรรณ กระทบมนต์ กระทบชาติ จะเสียที่แก่พระสมณโคดม

โสณทัณฑะพราหมณ์ได้ตอบว่า หลานของตนคือยังคมาณพที่นั้งอยู่ในที่ประชุมนี้มี ผิวพรรณดี ท่องจำมนต์ได้ดี เกิดดีจากบิดามารดาทั้งสองฝ่าย ซึ่งเป็นพราหมณ์สืบต่อมา 7 ชั่วบุรุษ แต่ก็ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดเท็จ ตีมน้ำเมา ผิวพรรณ มนต์ ชาติจะทำอะไรได้ เมื่อใด พราหมณ์เป็นผู้มีศีล มีปัญญา รวม 2 คุณสมบัตินี้จึงควรบัญญัติว่าเป็นพราหมณ์ และควร เรียกตัวเองว่าพราหมณ์

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ถ้าลดเสีย 1 เหลือ 1 พอจะกำหนดคุณสมบัติของผู้ควรเป็นพรหมณีได้หรือไม่ โสณทัณฑะพรหมณีกราบทูลว่า ลดไม่ได้ เพราะศีลชำระปัญญา ปัญญาชำระศีล ในที่ใดมีศีลในที่นั้นมีปัญญา ในที่ใดมีปัญญาในที่นั้นมีศีล ศีลกับปัญญาก้าวได้ว่าเป็นยอดในโลก เปรียบเหมือนใช้มือล้างมือ ใช้เท้าล้างเท้า ศีลกับปัญญาชำระกันและกันฉันนั้น

พระผู้มีพระภาคตรัสรับรองภาวितिของโสณทัณฑะพรหมณีว่าถูกต้อง แล้วตรัสถามต่อไปอีกว่า ศีลเป็นอย่างไร ปัญญาเป็นอย่างไร โสณทัณฑะพรหมณีจึงกราบทูลให้พระพุทธเจ้าตรัสอธิบาย

พระพุทธเจ้าจึงตรัสถึงการที่บุคคลเลื่อมใสในพระองค์ออกบวชประพฤติพรหมจรรย์ตั้งอยู่ในศีล 3 ชั้น (ตั้งในสามัญญผลสูตร) บำเพ็ญสมาธิจนได้บรรลุมานที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 และได้วิชา 8 มีวิปัสสนาญาณ เป็นต้น มีอาสวัคชญาณเป็นที่สุด (ตั้งได้กล่าวไว้แล้วในสามัญญผลสูตร) เป็นอันตรัสอธิบายถึงศีลและอธิบายถึงปัญญา (รวมยอดที่ปัญญาอันทำให้สิ้นอาสวะคือ กิเลสที่หนักตองในสันดาน)

เมื่อพระผู้มีพระภาคแสดงธรรมจบ โสณทัณฑะพรหมณีกราบทูลสรรเสริญพระธรรมเทศนา แสดงตนเป็นอุบาสกถึงพระรัตนตรัยเป็นตลอดชีวิต

ตัวอย่างการใช้วิธีการสนทนาได้ตอบในการสื่อสารของพระเยซู เป็นการสนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย (ยน. 4:1-42) ครั้งหนึ่งพระเยซูเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลี ระหว่างทางต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย ไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ ซึ่งมีบ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงเดินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับลงที่ข้างบ่อน้ำ เป็นเวลาประมาณเที่ยง ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูจึงตรัสกับนางว่า

“ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉัน ผู้เป็นหญิงชาวสะมาเรีย” (เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย) พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของที่พระเจ้าประทานและรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าก็จะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นก็定会ให้น้ำดำรงชีวิตแก่เจ้า” นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์

ของท่านด้วย" พระเยซูตรัสตอบว่า "ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก แต่ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้น จะไม่กระหายอีกเลย น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้น จะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์" นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้องมาดักที่นี่"

พระเยซูตรัสกับนางว่า "ไปเรียกผัวของเจ้ามาเถิด" นางทูลพระองค์ว่า "ดิฉันไม่มีผัวค่ะ" พระเยซูตรัสกับนางว่า "เจ้าพูดถูกแล้วว่าผัวไม่มี เพราะเจ้าได้มีผัวห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่ เด็ญนี้ก็ไม่ใช่ผัวของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง" นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าตำบลที่ควรนมัสการนั้น คือเยรูซาเล็ม" พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เชื่อกันว่าเราเกิด คงมีวันหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ไหวนมัสการพระบิดา เฉพาะที่ภูเขานี้หรือที่เยรูซาเล็ม ซึ่งเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นมาจากพวกยิว แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้องจะนมัสการพระบิดา ด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง" นางทูลพระองค์ว่า "ดิฉันทราบพระเจ้าเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่าพระคริสต์) จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา" พระเยซูตรัสกับนางว่า "เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น" เมื่อสาวกของพระเยซูมาถึง หญิงคนนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองเป็นพยานถึงพระเยซู คนในเมืองจึงมาหาพระองค์ คนที่นั่นเมื่อได้ยินพระคำรัสของพระองค์ก็เชื่อในพระเยซู

4. ตัวอย่างการยกตัวอย่างเปรียบเทียบอุปมาอุปไมยของพระพุทธรูปและพระเยซู

ตัวอย่างที่พระพุทธรูปเจ้าทรงยกมาดังปรากฏในพุทธประวัติกล่าวว่า ในวาระหนึ่ง มีสตรีวัยสาวผู้หนึ่งมีนามว่านางกิสาโคตรมี เป็นภริยาของชายผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง เสียใจเพราะความตายแห่งบุตรนาง นางได้อุ้มบุตรที่ตายแล้วตระเวนไปจากบ้านหนึ่งสู่อีกบ้านหนึ่ง ขอให้ประชาชนรักษาบุตรนั้น แม้ว่าคนเหล่านั้นไม่อาจช่วยอะไรนางได้ แต่ในที่สุดก็มีพุทธมามกะผู้หนึ่งแนะนำนางให้ไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ในขณะนั้นประทับอยู่ ณ เขตวนาราม ฉะนั้นนางจึงอุ้มลูกที่ตายไปแล้วกลับไปเฝ้าพระพุทธรูปเจ้า พระผู้มีพระภาคทอดพระเนตรดูนางด้วยพระกรุณา และตรัสว่า ในการรักษาเด็กนี้ พระองค์ต้องการเมล็ดพันธุ์ผักกาดเล็กน้อย ให้นางไปขอเมล็ดพันธุ์ผักกาดเล็ก 4-5 เมล็ดจากบ้านที่ไม่เคยมีการตายเกิดขึ้น ฉะนั้นสตรีผู้มีสติวิปลาสผู้นั้นจึงออกไปเที่ยวหาบ้านที่

ความตายไม่เคยย่างกรายเข้าไป แต่ก็ล้มเหลว ในที่สุดนางจึงจำเป็นต้องกลับมาเฝ้าพระพุทธเจ้า
ณ เบื้องพระพักตร์อันสงบเสียบของพระองค์ จิตใจของนางค่อยแจ่มใสขึ้น และนางก็ได้เข้าใจ
ความหมายแห่งพระวโรวณะของพระองค์ นางจึงนำศพของบุตรไปฝังแล้วกลับมาเฝ้าพระพุทธเจ้า
กลายเป็นสาวิกาของพระองค์

ตัวอย่างคำอุปมาเรื่องอาณาจักรพระเจ้าของพระเยซู "แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือน
ขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดได้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปริตีจึงไปขาย
สรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่แล้วไปซื้อนานั้น อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหา
ไข่มุกอย่างดี และเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น
อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด เมื่อเต็ม
แล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นอย่าง
นั้น พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง
ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" (มธ. 13:44-50) ซึ่งหลังจากตรัสแล้วพระองค์ก็ถามผู้รับสาร
ว่าเข้าใจหรือไม่ แล้วพวกเขาก็ทูลตอบพระองค์ว่าเข้าใจ

นอกจากนี้ยังตัวอย่างการใช้สื่อมาเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจชัดเจนของพระเยซู
เช่น เมื่อสาวกมาทูลถามพระเยซูว่าใครเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์ พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆ
คนหนึ่งมา ให้ยืนท่ามกลางพวกเขาแล้วตรัสว่า "เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่าน
ไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดยอมจิตใจ
ลง เหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์ ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่ง
ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเราด้วย แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่วางใจในเราให้หลงผิด ถ้า
เขาหินโม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า" (มธ. 18:1-6)

แบบสอบถาม

เรื่อง การสื่อสารกับภาวะผู้นำของพระเยซูในพระวรสารทั้งสี่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ ปี
3. เชื้อชาติ.....
4. การศึกษา (ระดับการศึกษาในปัจจุบัน หรือ ระดับการศึกษาที่สำเร็จ)
☐ ประถมศึกษา	☐ มัธยมศึกษา	☐ ปวช.,ปวส.
☐ ปริญญาตรี	☐ ปริญญาโท	☐ ปริญญาเอก
5. สถานภาพ
☐ บาทหลวง	☐ สมรส/ คริสตชน
6. อาชีพ.....
7. ท่านได้รับศีลล้างบาปมานานเท่าไร.....

ตอนที่ 2 การสื่อสารกับภาวะผู้นำของพระเยซูในพระวรสารทั้งสี่ (กรุณาทำเครื่องหมาย X ในช่องที่เป็นคำตอบที่ท่านเลือก)

8. ท่านอ่านพระวรสารบ่อยแค่ไหน
☐ ทุกวัน	☐ เกือบทุกวัน	☐ ทุกสัปดาห์
☐ ทุกเดือน	☐ ไม่ได้อ่าน (ข้ามไปข้อ 10)	
9. ท่านได้อ่านหรือรับชมเรื่องของพระเยซูในพระวรสารจากแหล่งใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)
☐ พระคัมภีร์ไบเบิล	☐ ไบเบิลไดอารี	☐ หนังสือศรัทธา
☐ อุดมสาร/อุดมสานต์	☐ สารวัด	☐ เว็บไซต์.....
☐ ภาพยนตร์/วีดีโอ/วีซีดี/ดีวีดี	☐ อื่นๆ.....	
10. ท่านได้ฟังเรื่องของพระเยซูในพระวรสารเมื่อมาร่วมพิธีกรรมในโบสถ์บ่อยแค่ไหน
☐ ทุกวัน	☐ ทุกสัปดาห์	☐ อื่นๆ.....
11. ท่านได้ฟังเรื่องของพระเยซูในพระวรสารจากบุคคลใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)
☐ บาทหลวง นักบวช	☐ ครูสอนคำสอน	☐ เพื่อน/คนรู้จัก
☐ คนในครอบครัว	☐ ไม่ได้ฟัง (ข้ามไปข้อ 13)	☐ อื่นๆ.....
12. ท่านได้ฟังเรื่องของพระเยซูในพระวรสารจากบุคคลในข้อ 11. บ่อยแค่ไหน
☐ ทุกวัน	☐ ทุกสัปดาห์	☐ อื่นๆ.....

13. ท่านคิดเห็นอย่างไรต่อพระวรสาร.....

.....

14. สิ่งที่ท่านได้รับจากการอ่าน การฟัง หรือการรับชม พระวรสารคืออะไร.....

.....

15. ท่านคิดว่าพระเยซูเป็นใคร มีบุคลิก นิสัย อย่างไร.....

.....

16. ท่านคิดเห็นอย่างไรต่อคำสอนของพระเยซู.....

.....

17. พระเยซูมีบทบาทหรืออิทธิพลในชีวิตของท่านอย่างไร.....

.....

18. ท่านคิดว่าพระเยซูมีความเป็นผู้นำอย่างไร กรุณายกตัวอย่างเหตุการณ์ในพระวรสารที่ท่านคิดว่าแสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้นำของพระเยซู.....

.....

19. ท่านคิดว่าบุคคลในยุคปัจจุบันที่สามารถสะท้อนความเป็นผู้นำตามแบบฉบับพระเยซูได้ดีที่สุด ได้แก่บุคคลที่มีลักษณะอย่างไร.....

.....

ขอขอบพระคุณที่กรุณาตอบแบบสอบถาม ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแด่ท่านค่ะ

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสุวรรณา ชัยพรแก้ว เกิดเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2523 ที่กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหรียญทอง สาขาวิชาภาษาจีน จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีพุทธศักราช 2546 และเข้าศึกษาต่อปริญญา นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวาริชวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีพุทธศักราช 2548